

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Oprostite, da Vas nadlegujem. Stara sem 10 let. Obiskujem 2. raz. 2. odd. V šolo hodim kaj rada, ker imamo dobrega gospoda učitelja in gospo učiteljico. Do Božiča se bomo naučili igrice „Deklica s tamburico“. Drugič Vam pišem, kako bo igra uspela. Pri nas je to jesen padel že trikrat sneg. Prvič 21. septembra, ki je pa že drugi dan dopoldan skopnel; drugič je padel 2. novembra, pa je tudi naslednji dan izginil, tretjič je zamelo 10. novembra nad en decimeter.

Ta sneg pa še pokriva zemljo, vendar se že kažeje izbrisnine. Ker je tukaj dolga zima, pravijo našemu kraju Kranjska Sibirija. Srčno Vas pozdravlja vdana

Josipina Kramarjeva,
Rateče na Gorenjskem.

Odgovor:

Ljuba Josipina!

Razumem, da Te veseli hoditi v šolo, ker imaš dobrega učitelja in dobro učiteljico. Kaj bi pa tudi sedaj pozimi počela? Tako si pa malo v šoli, malo doma, malo se učiš, malo igraš (morda tudi časih malo nagajaš) — pa čas hitro mine. Res je, večino leta imate zimo. A tudi zima je krasna tamkaj pod gorskimi velikani. Pa visok sneg zapade, kajne? To se moraš dobro obleči, da Te preveč ne zebe! Gotovo si vsa lepo zavita, samo nosek kukka venkaj v beli svet.

*

Spoštovani gospod Doropoljski!

Rada Vam bi že prej pisala, pa nisem znala. Večkrat sem gledala podobe v „Zvončku“. Videla sem tudi narisano deklico, ki stoji na klopici. Tako sliko imam tudi sama. Spodaj je tiskana lepa pesemca: „Deklica na klopici.“ To pesemco je zložil gospod E. Gangl. Zato imam tega gospoda jako rada in se mu za pesemco srčno zahvaljujem. Tudi v šoli se učim iz njegovega berila. Letos sem prišla iz Budanja v Ljubljano. Sem v 3. a razredu pri sv. Jakobu. Moja gospodična se piše Albina Sarkova. Učenke se pri nji dosti lepega

naučimo. Zadnjič sem prinesla domov šolsko naznanilo. Ata in mama sta reka, da bo videl izpričevalo sveti Miklavž. Vsak večer molim, da bi mi kaj prinesel. Prav rada bi imela muf, da bi me ne zeblo, ker hodim daleč v šolo. Pisala Vam bom vse, kar mi prinese. Parklja se pa hudo bojim, ker sem ga že enkrat videla. Ali res parkelj vzame poredne otroke? Jaz se mu bom skrila, potem pa naj me išče. Tu je včeraj padal sneg. Vesela sem bila in pela:

Mete, mete
okolo naše tete;
okolo našega strica,
ki ima kosmata lica.

Srčno Vas pozdravlja vdana

Anica Korénetova
v Ljubljani.

Odgovor:

Ljuba Anica!

Kako Te naj pa parkelj vzame, ako Te ne vidi? Kar skrij se pred njim, a najbolje je, če si vedno lepo pridna in dobra, potem se Ti ni treba bati ni hudobca ni nikogar drugega. Videla si podobo „Deklica na klopici“. Zdi se mi, da si ta deklica Ti, zato pa ni nič čudnega, če imaš tako podobo Ti sama.

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Zopet bi se rada stisnila v Vaš kotiček, da bi se z Vami nekoliko pogovorila. Vsak, kdor že kaj zna pisati, vsak se rad stisne v Vaš ljubi kotiček. Oh, kako jaz rada berem Vaš ljubi mladinski list „Zvonček“! V tem pismu Vas vabim, pridite zopet enkrat k nam, da Vas bom poznala. Povem Vam pa, da imamo pri nas jako lepo mucico. Črna in bela je in pravimo ji „Mimček“. Na vratu nosi lepo rdečo pentljo. Jako je prijazna. Gospodu barjanskemu nadučitelju je bila prav všeč, ko jo je videl. Vem, da je boste tudi Vi veselili. Lepo Vas pozdravlja in Vam želi zdravja Vaša

Berta Petričeva v Rudniku.

Odgovor:

Ljuba Berta!

Seveda! K Tebi naj pridem, da bi me Tvoja lepa muca opraskala! Kaj mi hoče njena rdeča pentlja, če pa ima ostre krempeljce! No, pa morda vendarle ni tako huda, če se je gospod barjanski nadučitelj ne boji. Pa naj bo karkoli: o priliki se ojunam in pridem. Če me muca opraska, pa me pogladiš Ti — in dobro bo zopet!

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Željno pričakujem ta mesec zopet novi Zvonček. Zakaj bi ga pa tudi ne, ko mi pa tako razveseljuje srce. Čitala sem veliko Vaših odgovorov, zato bi tudi rada čitala odgovor na svoje pismo. Ker smo dobili letos dobro učiteljico, nam čita iz Zvončka Vaš kotichek, ki mi jako ugaja. V šoli se rada učim. Nikomur se ne sramujem pokazati svojega šolskega naznanila. Veselilo bi me, ko bi mi kmalu odgovorili.

Sprejmite pozdrav od

Anice Brglezeve, učenke III. razr.
v Majšpergu na Štajerskem.

Odgovor:

Ljuba Anica!

Res, veselo se glasi Tvoja beseda, kar mi dokazuje, da imaš mirno vest. Prav je tako! Glej, da vedno tudi tako ostane!

*

Blagorodni gospod Doropoljski!

Otroci iz 2. razreda smo proizvajali spevoigro, ki predstavlja štiri letne čase. Naš ljubljani nadučitelj Dragotin Rostohar nas je igro naučil. — Igre se je udeležilo mnogo ljudi. Vsi igralci so izvršili svoje deklamacije prav izborno in brez napake. Ko smo dokončali, smo se dal. fotografirali. Ponižno se Vam klanja
Ivan Radič v Velikem Trnu.

Odgovor:

Ljubi Ivan!

Veselim se lepega uspeha, ki ste ga dosegli z uprizoritvijo lepe spevoigre „Štirje

letni časi“. Gotovo ste vsi hvaležni svojemu vrlemu gospodu nadučitelju, ki je imel s poučevanjem veliko dela in truda. Kakšna pa je fotografija? Morda bi jo lahko porabil v „Zvončku“.

*

Čestiti gospod Doropoljski!

Namenil sem se, da Vam razodenem svoj načrt, ki sem ga naredil s pomočjo očetovo. Blíža se praznik Vseh svetnikov in vernih duš. Ker je sploh navada, da obiščejo svojci svoje drage umrle na pokopališču, ker pa smo mi doma na Kranjskem in nimamo na celjskih pokopališčih nobenega sorodnika, se je pa oče namenil, da gremo na Kranjsko in še celo v bližino bele Ljubljane. Rekel mi je oče, da — če bo le mogoče, gremo na mestno pokopališče k svetemu Križu, tam ima oče več službenih kolegov pokopanih, ker so morali zaradi nesreč v prežgodnji grob. In pri tej priložnosti mi bo pokazal grob Adamiča in Lundra, ki sta bila 20./9. 1908 v Ljubljani pred stolno cerkvijo sv. Nikolaja ustreljena. Tam bom tudi videl kip umrlega gospoda župnika farne cerkve sv. Petra v Ljubljani, Martina Malenška, ki je bil prvi pokopan na pokopališču sv. Križa.

Za druge veselice in zabave pa vem, da ne bo časa in denarja, ker nas je velika družina. Vam moram povedati, da imam štiri sestre, ki so mlajše od mene. Oče ima slabo plačo, mi pa potrebujemo zmerom kakšne stvari, obleko, obuvalo, šolske potrebščine, pa si ne moremo privoščiti nobene nepotrebne zabave.

Kadar bom imel kaj novega, Vam bom pa sporočil. Vas pordravljam in se Vam priporočam v spomin Vam vdani
Janko Marn, uč. IV. raz. Okoliške šole v Celju.

Odgovor:

Ljubi Jančko!

Radoveden sem, ali sta z očetom izvršila svoj načrt. Zato mi pa piši in povej, kaj si vse videl v Ljubljani, če si bil res tamkaj!

MILICA IN SLAVKA
ŽELITA VSEM
KOTIČKARJEM

VESELE PRAZNIKE
IN
SREČNO NOVO
LETO!

